

Rozjímanie na štvrtok 12. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na štvrtok 12.
týždňa v Cezročnom období.
Navrhované témy sú: skutky,
odraz viery; budovanie života
na ideáloch; keď zúri búrka.

KRISTUS SA pri jednej príležitosti
obrátil na zástup: „Nie každý, kto mi
hovorí: ‚Pane, Pane,‘ vojde do
nebeského kráľovstva, ale iba ten, kto
plní vôľu môjho Otca, ktorý je na
nebesiach“ (Mt 7, 21). Je možné, že
Ježiš v niektorých poslucháčoch
vnímal túžbu po obrátení
formulovanú slovami, ktorá sa však

nepremietla do skutkov. Možno bolo veľa spontánnych predsavzatí konať dobro, ale chýbala im hĺbka a stálosť. Možno to boli ľudia, ktorí uznávali Majstrovu autoritu, ale neverili, že jeho návrhy zaručia plnohodnotný a šťastný život.

Preto Ježiš cítil potrebu podeliť sa s ľuďmi o podstatný aspekt spôsobu, ktorý hlásal. Kresťanský život sa nevyčerpáva v teoretickej formulácii, ale je skutočnosťou, ktorá úplne premieňa a predpokladá zaujatie postoja, ktorý sa premieta do skutkov. „Mať vieru neznamenať mať vedomosti: mať vieru znamená prijať Božie posolstvo, ktoré nám priniesol Ježiš Kristus, žiť ho a niesť ho ďalej“^[1]. Pánov návrh je výzvou pre celého človeka, je to výzva, ktorá zaznieva v prameňoch inteligencie, vôle a srdca.

Činy, ktoré konáme, odhaľujú mieru záujmu, ktorú v nás daný cieľ

vzbudzuje. Podobne ako keď chce byť človek fyzicky fit, navrhne si cvičebný a stravovací plán, nasledovať Pána znamená robiť konkrétne rozhodnutia. A to znamená jednak vzdialiť sa od všetkého, čo by nás mohlo oddeliť od Boha, a jednak podporovať praktiky, ktoré posilňujú náš vzťah s ním: modlitbu, sviatosti, kresťanskú formáciu... Toto je súdržnosť, ktorá autenticky odráža našu vieru. Slovom svätého Josemaríu, nech „z našich pier vytryskne úprimná túžba ochotne odpovedať na výzvy nášho Stvoriteľa, snaha nasledovať jeho zámery s neochvejnou vierou a presvedčením, že On nemôže nikdy zlyhať. Ak budeme takýmto spôsobom milovať Božiu vôľu, pochopíme, že hodnota viery nespočíva iba v jasnosti, s akou sa hlása, ale najmä v rozhodnutí hájiť ju skutkami. A v dôsledku toho tak začneme konať“^[2].

KEĎ SA VIERA premieta do konkrétnych preferencií, kresťanský život získava väčšiu hĺbku. Takto v nás Duch Svätý buduje trvalú identitu na pevných základoch živých presvedčení, ako dom postavený na pevných základoch. V evanjeliu Pán porovnáva osudy dvoch domov: jeden je postavený na piesku a druhý na skale. Prvý sotva odolá záplavám; druhý má naproti tomu konštrukciu, ktorá mu umožňuje odolať náporu vôd.

Vo vzťahu s Bohom tiež zakúšame silu protivenstiev a slabosť našej prirodzenosti. Niekedy chceme robiť jednu vec, ale nakoniec robíme pravý opak. A to môže viesť k znechuteniu a únave. Priznať si existenciu týchto ťažkostí nie je pesimizmus, ale zdravý realizmus. „Kresťanský optimizmus nie je ani pozeraním sa cez ružové okuliare, ani ľudskou

dôverou v to, že všetko dobre dopadne. — Je to optimizmus, ktorý vyviera z nášho vedomia slobody a z dôvery v moc milosti; optimizmus, ktorý nás vedie k náročnosti voči sebe samým, k úsiliu v každom okamihu odpovedať na Božie volanie“^[3]. —

Môže sa stať, že niekedy s osobitnou intenzitou pociťujeme radosť z toho, že zostávame v Pánovej blízkosti; inokedy však máme pocit, akoby sa nám vzdialili, a preto to, čo nás kedysi naplňalo, sa nám teraz zdá ľahostajné alebo nás stojí veľa. Možno nám vtedy srdce predkladá iné cesty, ktoré sľubujú šťastie, po ktorom túžime. V takýchto chvíľach Duch Svätý v našom živote nechýba. Môžeme sa k nemu obrátiť, aby sme práve za týchto okolností mohli postaviť dom na skale, ktorou je jeho prítomnosť v našej duši. Často naše pocity vanú tým istým smerom, ktorým sa uberá Božia túžba, ale

inokedy sa nám stáva, že kráčame k
cieľu, ktorý hodnotíme ako dobrý,
bez pomoci tohto priaznivého vetra,
alebo dokonca „proti vetru“^[4]. Ak je
život človeka založený na pevnom
presvedčení, na vznešených
ideáloch, ktoré sa dajú vyjadriť v
každej situácii, dom nebude
zmietaný silou vody, ktorá je vždy
nepredvídateľná a
nekontrolovateľná; v skutočnosti
tento okamih budeme vnímať ako
príležitosť posilniť svoje ideály a
dozrieť v láske, ktorú sme si vybrali,
pretože v nás prebýva Paraklét.
Takto, keď dážď pominie a vráti sa
slnko, uvidíme, že sa oplatilo postaviť
dom na pevnej skale.

.....

KEĎ ZÚRI BÚRKA, musíme hľadať
útočisko. Keď si uvedomíme svoju
krehkosť a všimneme si, že naše
pocity nie sú s nami, modlitba nám

môže poskytnúť bezpečné útočisko. K modlitbe sa však netreba obracať len v mimoriadnych situáciách. Ježiš apoštolom povedal, že je dôležité modliť sa za každých okolností a nevzdávať sa (porov. Lk 18, 1). Ak sa nad tým objektívne zamyslíme, neexistujú situácie, ktoré by si vyžadovali viac alebo menej modlitby, pretože pre nás je modlitba vždy a za každých okolností radostnou potrebou.

Prostredníctvom nej si uvedomujeme, do akej miery nás Duch Svätý sprevádza a s láskou vedie náš život.

Z našej skúsenosti je však jasné, že sú situácie, ktoré nás môžu od modlitby vzdialiť, keď je paradoxne modlitba potrebnější ako kedykoľvek predtým. Práve to hovorí Ježiš apoštolom v Getsemani: „Bdejte a modlite sa, aby ste neprišli do pokušenia! Duch je síce ochotný, ale telo slabé“ (Mt 26, 41). Keď sa

pokúšenie prejavuje silnejšie, keď sa pocity vytrácajú, keď sa zdá, že naša viera slabne... modlitba je silnejšia ako kedykoľvek predtým, aj keď sa nám môže zdať, že je to inak.

Nemodliť sa preto, že sa nám zdá, že sme ďaleko, že nič necítíme alebo že naša viera slabne, je len zdanlivo logický argument: práve v týchto okolnostiach najviac potrebujeme utiekať sa k modlitbe a znovu odtiaľ začať objavovať, kam nás Duch Svätý vedie. „Keď sa ti zdá, že ťa Pán opustil,“ píše svätý Josemaría, „nebuď smutný, ale hľadaj ho ešte horlivejšie! On, ktorý je Láska, ťa nenechá samého. — Maj istotu, že toto jeho *opustenie* je z lásky, aby si jasne videl, čo v tvojom živote je od teba a čo je od Neho“^[5].

Keď sa búrka zhoršuje a zdá sa, že základy domu sa podlomia, máme na dosah žalmistovo zvolanie: „príď nám čím skôr v ústrety so svojím milosrdenstvom, lebo sme veľmi

úbohí. Pre slávu svojho mena nám pomôž, Bože, naša spása, a vyslobod' nás“ (Ž 79, 8-9). Ak nám niekedy v modlitbe chýbajú slová, môžeme sa začítať do žalmov a nájsť v nich odpoveď na svoju modlitbu: „V žalmoch veriaci nachádza odpoveď. Vie, že aj keby boli všetky ľudské dvere zatvorené, Božie dvere sú otvorené. Ak by aj celý svet vyslovil verdikt odsúdenia, v Bohu je spása. *Pán počúva*: niekedy pri modlitbe stačí vedieť toto“^[6]. V takých chvíľach sa môžeme obrátiť aj na Pannu Máriu. Ona sa postará, aby naše prosby predložila svojmu Synovi, a pomôže nám prežiť búrky s pokojom a vyrovnanosťou.

^[1] František, *Homília*, 21-II-2014.

^[2] Svätý Josemaría, *Boží priatelia*, bod 198.

[3] Svätý Josemaría, *Vyhňa*, bod 659.

[4] Svätý Josemaría, *Brázda*, bod 127.

[5] Svätý Josemaría, *Vyhňa*, bod 250.

[6] František, *Audiencia*, 14-X-2020.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/meditation/stvrtok-12-tyzdna-v-
cezrocnom-obdobi/](https://opusdei.org/sk-sk/meditation/stvrtok-12-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/) (25.03.2026)